

derfor, kan jeg til Nød forstaa, men at der forlanges saa stor Betyggelse, som Lovforslaget gør, for at Udvidelse eller Fornyelse af en Bevilling kan forhindres, forstaaer jeg ikke. Erstatningsbestemmelserne er jeg ogsaa imod. Vedkommende har kun Gæstgiverbevillingen, saa længe han driver Gæstgiveri. Naar han ikke vil drive det længere, skal det være Genstand for fornyet Prøvelse, om man kan give ny Bevilling eller ikke. Den højttærede Minister sagde rigtignok ved anden Behandling, at det er kun den lovlige Del af Næringsudøvelsen, der skal gives Erstatning for. Det anser jeg for en formildende Omstændighed, for det vil ganske vist nedsætte Erstatningen i meget høj Grad, idet Forholdet som bekendt er det, at naar en Mand i en Landkommune har Gæstgiveri, udskænker han dog til alle og enhver, og det siges jo, at kan han ikke det, saa er hans Bevilling ganske lidt værd. Det er udtalt, at det at forbyde en Gæstgiver at skænke for alle og enhver er omtrent det samme som at ruinere vedkommende Gæstgiver. Følgelig maa den lovlige Del af Næringsudøvelsen ikke have stor Værdi. Men hvorledes skal man ved Opgørelse af et Erstatningskrav skelne mellem den lovlige Fortjeneste og den mindre lovlige? Det bliver grumme vanskeligt. Af disse Grunde er jeg imod, at der gives Erstatning. Og efter at det nu er blevet saaledes, at Bevillingerne overhovedet skulle gives for Livstid i Stedet for paa en kortere Tid, hvilket jeg vilde anse for en meget stor Fordel, er jeg endnu mere betænkelig ved Forslaget, som det foreligger. Vi ere nu komne ind paa at give Bevillinger for en kortere Tid; saaledes skal jeg nævne, at der i Thisted Amtsraad var Tale om at anbefale en Afholdsbeværtning paa 4 Aar, fordi man ikke var sikker paa den Mand, der skulde have den, man kendte ham ikke tilstrækkeligt. Saa anbefalede man 4 Aar, og vi sluttede os dertil. Jeg slutter mig i det hele til Ministerens Opfattelse, at der er stærkt voksende Stemning for Bevillinger paa kortere Aaremaal, og jeg tror, at det var heldigt, at Autoriteterne, hermed mener jeg Sogneraadene, fik Haand i Hanke ogsaa med Afholdsbeværtningerne. Naar det menes at skulle være en Fordel at give Bevillingerne paa et længere Aaremaal eller paa Livstid for at faa bedre Gæstgivere, er det en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg tror, at vi faa de bedste Forhold, naar en mindre heldig Kro, som drager Ungdommen til sig, kan blive stemt ned, naar den

gaar over til en ny Ejer. Jeg tror altsaa, at Bevillinger for kortere Aaremaal ville være heldige. Om det skal være for 5, 6 eller 7 Aar, skal jeg ikke hænge mig i, men det vilde bevirke en sundere Kroførelse end Bevillinger paa Livstid.

Jeg kan af disse Grunde ikke stemme for det foreliggende Forslag, men slutter mig til det ærede Medlem for 9de Kreds (Nordby), der sagde, at han vilde undlade at stemme for ikke hindre, at Lovforslaget kommer til det andet Ting, hvor det muligvis kunde faa et bedre Indhold.

Lange: Jeg skal i al Korthed udtale, at jeg kan ikke paa nogen Maade være enig med de to sidste Talere. Jeg maa opfatte Stillingen saaledes, at de Herrer maa vide, at hvis vi ikke faa Lovforslaget gennemført nogenlunde i den foreliggende Skikkelse, faa vi overhovedet ikke Loven. Thi de Herrer maa kende Stillingen i dette Ting saa meget, at de maa vide, at Lovforslaget, som det var i Folketingets Affattelse, ikke kan blive vedtaget her. Da jeg staar her som en af dem, som ønske, at vi skulle komme ind paa en Ædruelighedslovgivning, idet en Ædruelighedslovgivning sikkert er noget, vi trænge til, mener jeg, at selv om det ikke tilfredsstiller de Herrer fuldt ud, er dette Forslag bedre end slet intet, og derfor skal jeg udtale Ønsket om, at samtlige Medlemmer her ville give Forslaget deres Stemme, og at Folketinget vil acceptere Forslaget. Jeg mener, at man her er kommen ind paa et Lovgivningsarbejde, som gaar i det rette Spor og let kan udvides, naar Trangen dertil bliver stærkere og stærkere.

Knuth: Jeg agter at give Lovforslaget min Stemme, jeg kan nemlig ikke se rettere, end at det i meget væsentlig Grad er forbedret ved den Behandling, det har faaet her i Tinget. Jeg anser det for en stor Fordel, at det er forkortet saa meget og ordnet paa en bedre og mere overskuelig Maade. Det har derved faaet en saadan Form, at de, der skulle benytte Loven, kunne antages at kunne forstaa at benytte den. I den Skikkelse, det havde fra Folketinget, var det alt for indviklet og langstrakt. Jeg kan paa den anden Side ikke sige andet, end at der i dette Ting er indført enkelte Realitetsforandringer, som jeg ikke kan billige. Jeg har set det nyttigste ved Lovforslaget i, at det skulde bidrage til at fremme Ædrueligheden, og i den Retning forekommer det